

Gölgelerin ığlığı

– mucahit-kurnaz · 31 Temmuz 2025

Başım ellerimde, gölgeler ağlar,
Sokak lambası dalları perdelerle aralar
Tebessümler kayıp, silüetlerde yitip,
Anlamı çalınmış hayat, dilsiz bir hitap.

Asfaltta bir taş, yerini yadırgar,
Tekmeledim, dert içimde volkan gibi çağlar.
Kaşıklar fısıldar, çatallar isyanda,
Derdim terket beni, kapımda umutlar yasta.

Neden sevinçlerim çalındı bir hırsız gibi?
Niçin vicdanınız sustu, sahte bir dost gibi.
Beni bana düşman ettiniz, setler örerek,
Sahte gülüşlerle ruhumu zincire vurdunuz, gerçek.

Öfke celladım oldu, duygularım zincir,
Etten kemikten bir gölge, kırık bir nehir.
Paralel yol gibi sevgiden uzak kaldım,
Böyle bir ben, değil benim, dertten doğan haldim.

Gölgeler soruyor: İnsan mısın hâlâ?
Kalbim bir yangın, ruhum kırık bir sala.
Tebessümümü ararım, bir an yeter, inan ki,
Sevgiye susamış yürek, bulsa siler gönüller talan ki